

En indfødt derovre sender mig et Brev, hvori det hedder, at det er den sorte Befolknings Ønske, at denne Negerhader, Guvernør Helweg-Larsen, ikke mere vender tilbage til de vestindiske Øer. Jeg er ikke i Stand til at dømme, om dette er den almindelige Opfattelse, men mangfoldige Udsagn fra Folk, der har været paa Øerne, bekræfter, at Guvernøren, ligesom en hel Række af de andre Embedsmænd, langt fra er afholdt paa Øerne. Denne Klage over de danske Embedsmænd er for Resten en gammel Klage. Da den vestindiske Kommission var paa Øerne, fik den et Andragende fra en Forening, der repræsenterede 100 indfødte, mest Haandværkere, handlende, Fiskere og Lærere. Jeg vil gerne oplæse et af de 27 Punkter, de fremfører overfor Kommissionen. Det lyder saaledes: „Det maa paa det dybeste beklages, at den Holdning, som af de i Moderlandet fødte Danske udvises mod den indfødte Befolkning med kun en eneste udmærket og beundringsværdig Undtagelse i høj Grad er egnet til at betage de indfødte den Følelse af Loyalitet og Begejstring, som altid burde findes hos Undersaatterne over for Moderlandet“. Allerede den Gang klager man altsaa bittert over de danske Embedsmænds Optræden overfor den indfødte Befolkning, og der er fremkommet mangfoldige af den Slags Klager. Disse 100 Mænd er heller ikke saadanne frygtelige revolutionære, som vil benytte Mordbrænderfakkelen, thi de slutter med Ønsket om, at Kommissionens Arbejde maa blive til yderligere Hæder og Ære for Hans Majestæt vor Konge. Det er altsaa meget loyale Borgere, som allerunderdanigst fremfører deres Klager over danske Embedsmænd.

Nu er jeg tilbøjelig til at mene, at adskilligt vel nok er blevet bedre siden 1901, men der er ogsaa betænkelige Tegn paa, at ikke alt gaar, som det burde og skulde. Jeg har allerede ved Finanslovens første Behandling beskæftiget mig med Klagerne over Hospitalerne, specielt Klagerne over Hospitalet paa Peters Farm og Dr. Kalmer. Disse Klager er siden den Tid forøgede med nye Klager, og specielt har Hamilton Jackson til Politiet derovre indleveret en Klage, som er ledsaget af en lang Række Vidneudsagn. Jeg skal ikke trætte det høje Ting med at oplæse disse, men de bekræfter, at der gaar meget slemt i Svang paa dette Hospital. Jeg vil fremhæve, at de syge saa godt som aldrig ser Lægen mere end een Gang, nemlig naar de bliver indlagt. De faar en saa ussel Kost, at de i mange Tilfælde maa forlade Hospi-

talet, fordi de ellers vilde sulte ihjel. De bliver overladt til sig selv i en uhyggelig Grad. Gamle syge, som er ude af Stand til at tage Maden, maa nøjes med at se paa den. Sygepersonalet sætter et Kar med Mad foran Sengen, og hvis de syge kan tage det, faar de noget, men er de saa svage, at de ikke kan det, og er ingen af Patienterne paa Stuen saa raske, at de kan hjælpe dem, faar Maden Lov at staa til næste Dag, hvorefter den bliver kastet bort. Det er konstateret ved Vidneudsagn, at Slægtninge, som besøger de syge, maa rense deres Senge, fordi de ellers faar Lov at ligge i deres Griseri; her er altsaa Tale om saadanne syge, som ikke kan staa. Der er konstateret Tilfælde, hvor der ligger Mennesker, som er ude af Stand til at vifte Fluerne bort fra Ansigtet, hvorfor Fluerne kravler ind og fylder Munden paa dem. De maa ligge i den Tilstand, og ingen hjælper dem. Det er konstateret, at dødssyge Mennesker falder ud af Sengen og ligger i Dødskamp paa Gulvet om Natten og dør, og de andre stakkels Patienter maa se paa det. Om alle disse Ting foreligger der Udsagn af navngivne Mænd og Kvinder, og man maa desværre tro, at en stor Del af, hvad der anføres i saa Henseende, er sandt.

Der fremkommer imidlertid herhjemme Klager af endnu uhyggeligere og mere graverende Art. Jeg henviser den højtærede Finansminister til en Artikel i Dagbladet „Demokraten“ i Aarhus, underskrevet af en tidligere vestindisk Soldat, hvori han beskylder danske Embedsmænd for Misbrug af mindreaarige indfødte Pigebørn. Han nævner en bestemt Embedsmand i denne Forbindelse. Jeg skal ikke her gengive Mandens Navn, da jeg ikke ønsker at faa det indført i Rigsdagstidenden. Disse Klager er fremkommet under Navns Nævneelse, og der kan altsaa skrives ind mod den vedkommende Indsender, for saa vidt man tror, de er urigtige. De stemmer med, hvad der i de sidste Dage er meddelt mig i et Brev fra Vestindien, nemlig det næsten utænkelige, at en aandsvag Pige, som er dømt til livsvarigt Fængsel for Barnemord, er blevet indlagt paa Sygehuset, og neppe er det sket, før hun bliver besvangret ved en af Opsynsbetjentene. Man skulde ikke tro, det var rigtigt, men hvis man læser i den vestindiske Kommissions Betænkning det Bilag, der er afgivet af Professor Ehlers, finder man der følgende uhyggelige Tildragelse. Ovre paa Sindssygeanstalten Richmond blev en aandsvag Pige, som var indlagt som lidende af Syfilis og var